

[Finansministeren.]

Man mente ikke, dette var tilstrækkeligt på grund af den udvikling i byggeudgifterne, der havde fundet sted i mellemtiden fra 1967 til 1970, og vi har derfor nu pr. 1. februar 1971 forhøjet byggemomsgodtgørelsen — for første gang uden at man har fået en momsforhøjelse — fra 127 kr. til 150 kr. Jeg mener, det er mærkeligt, at netop den anledning skulle give grund til utilfredshed fra hr. Helge Niensens side, idet vi nu regulerer byggegodtgørelsen, uden at vi har reguleret momsen.

Jeg har nævnt i det udvalgsmøde, hr. Helge Nielsen omtalte, og jeg vil gerne her bekræfte dette tilsagn, at jeg mener, vi nok er nødt til lidt hyppigere i fremtiden at ændre byggegodtgørelsen, fordi der er byggepriser, der stiger uden hensyn til momsen.

Må jeg måske minde om, at da vi fastsatte byggegodtgørelsen første gang, nemlig i 1967, da var alle partier enige om, at den skulle dække de typiske byggeudgifter, og at det skulle være en ensartet sats for alt det byggeri, der skulle godtgøres. Det princip betyder, at man ikke individuelt kan gøre byggeriets momsudgifter op og sørge for, at ethvert byggeri får dækning for sine momsudgifter, for så kunne man ikke administrere en ens sats gældende for hele landet og for alt byggeri. Man har derfor i tolddepartementet set bort fra f. eks. udgifter, som man ikke mener er typiske, herunder piloteringsarbejder, terrænarbejder og andre grundarbejder, haveanlæg o. lign., som man ikke mener er nogen typisk byggeudgift.

Vi har jo ikke én sats for parcelhuse og én for etagearealer. Det er muligt, det er forkert, det er muligt, det skal drøftes, om man skal gå over til flere forskellige satser: for parcelhuse, for etagelejligheder, for byggeri, der er opført her i hovedstaden, og byggeri, der er opført på den anden side af Valby Bakke, og som i almindelighed er billigere, desto længere man kommer ud. Men jeg vil gerne her sige, at jeg tror ikke, de 150 kr., der er fastsat nu, er fastsat for lavt.

Hr. Helge Nielsen var inde på, om det var finanspolitiske overvejelser, der havde gjort sig gældende. Nu ved jeg ikke, om ikke en finansminister har lov til at tage hensyn til statskassens udgifter, når han skal fastsætte en sådan momsgodtgørelse. Den forhøjelse, der her har fundet sted uden momsforhøjel-

se, betyder for statskassen 172 mill. kr., som vi må påregne i mindre momsindtægt for det kommende finansår.

Toldvæsenet har samlet materiale for efterårs månederne september, oktober og november 1970 fra de byggeregnskaber, man dér har fået ind, for at finde ud af, hvor de typiske udgifter ligger. Man har haft 302 byggerier til undersøgelse. Den største gruppe har ligget med byggeudgifter på mellem 800 og 900 kr. pr. m² og andrager i alt 69 byggerier med et etageareal på 123.191 m². Denne store gruppe har altså ligget mellem 800 og 900 kr. i byggeudgifter pr. m² — jeg ser bort fra grundudgifter, grundkøbsudgifter og kurstabsudgifter; det er klart, at det skal ikke dækkes af momsgodtgørelsen. Det forekommer mig på det grundlag, at 150 kr. ikke er sat for lavt. Materialet godtgør, at en forhøjelse til 150 kr. var berettiget og var rimelig, men at der heller ikke var grund til at gå videre.

Hr. Helge Nielsen nævnte, at tidspunktet, jeg havde fastsat satsen på, var forkert, jeg burde have afventet folketingets 21 mands udvalg, som havde kaldt mig til samråd om sagen. Jeg afleverede mit svar til folketingets 21 mands udvalg på et tidspunkt, da der endnu ikke var berammet samråd i sagen, og det er måske årsagen til, at jeg ikke kunne tage hensyn til, om jeg skulle i samråd. I dette skriftlige svar, hvor jeg i øvrigt besvarede en henvendelse fra Fællesorganisationen af almentnyttige danske Boligselskaber, redegjorde jeg for vort materiale og for, hvorfor jeg mente, byggemomsgodtgørelsen i fremtiden skulle fastsættes til 150 kr. pr. m². Dertil kom, da vi nærmede os 1. februar med det milde vejr, at jeg fandt det rimeligt, at byggeriet kendte sine fremtidige arbejdsforhold, ikke mindst med hensyn til momsgodtgørelse, inden vi kom ind i februar måned og dermed ind i den periode, hvor byggeriet forhåbentlig skal gå i gang.

Jeg vil som sagt gerne give hr. Helge Nielsen det tilsagn, at den arbejdsgruppe, der er nedsat, bestående af embedsmænd fra boligministeriet og finansministeriet, også ser på problemet, om vi skal have en særlig sats for hovedstaden — for det er vel muligt, at de 150 kr. er for lavt i hovedstaden og måske til gengæld for højt andre steder i landet — og om man eventuelt skal optage den tanke om en differentiering, som bolig-